

Отъ тукъ нататкъ почва и политическото хайдутство на Злати. Въ скоро време той става тъй извъстенъ, че турцитѣ се заематъ по какъвто и да е начинъ да уловятъ и видятъ „гиганта“, за когото самитѣ тѣ разправяли суевѣрни и преувеличени работи.

По дадена заповѣдь отъ Сливенския аенинь, Злати трѣбвало да се улови живъ, но турцитѣ въпреки че събрали отъ Сливенъ и селата голѣма потеря за тая цель, никой отъ тѣхъ не се рѣшавалъ да гръмне, а колко повече да се доближи до тоя „необикновенъ“ хайдутинъ. Разправяло се, напримеръ, че куршумъ не го хващало, че ималъ подъ мишницитѣ си нѣщо подобно на криле и т. н. Ето защо като знаели, че кръстника по християнския обичай се зачита повече и отъ баща даже, повикватъ кръстника на Злати и подъ страхъ, че ще го убиятъ и че ще затриятъ цѣлия Златювъ роди, принуждаватъ го да придружи потерата и склони Злати доброволно да се предаде. *Злати* е билъ забобиколень отъ потерата при Сръдногорскитѣ хълмове, на сѣверъ отъ с. Джиново, край самия пѣтъ между Сливенъ и Нова Загора. Преданието казва, че тукъ Злати е билъ самъ и като вижда голѣмата потеря, сѣда „по турски край малката тамъ речица и се приготвя за отбрана. Барута му е билъ изсипанъ въ широкитѣ потури, отъ дѣто и пълнелъ двѣ чакмаклии пушки, като гърмѣлъ едновременно съ дветѣ (съ едната назадъ презъ рамо), защото билъ отсѣкжде забобиколень. До момента на пристѣпването на кръстника му къмъ него, за да го помоли да се предаде, никой отъ турцитѣ не е посмѣялъ да гръмне върху Злати.

Срѣщу повтарянитѣ нѣколко пѣти замолвания на кръстника му съ думитѣ „прѣдай се Златйо“, послѣдния е отговорилъ: бѣгай кръстникъ, за да не сгрѣша“ (т. е. за да не те убия). Обаче, тъкмо въ тоя критиченъ моментъ, когато Злати си е пълнилъ пушката или се е готвелъ да гръмне срѣщу кръстника си, чантата му съ баруть се подпалва и „облакъ отъ димъ и пламъкъ“ обхващатъ самия Злати. Турцитѣ използватъ случая и се нахвърлятъ върху жертвата си, но Злати, ако и вече съ изгоряло лице и изгубени очи, въ остървението си е избилъ на самото мѣсто „35“ души Турци. (За това число е чувалъ и Иречекъ, а прѣданието въ Сливенъ го потвърдява.¹⁾ На всѣкой случай, Злати не се е прѣдалъ живъ, а е билъ посеченъ въ самата борба. Главата

единъ татарски султанъ. Всѣки отъ тѣхъ си ималъ по единъ пехливанинъ, които сж се състезавали публично по случай на сборове и на свадби. Повечето отъ тѣхъ сж били бѣлгари или помаци.

¹⁾ Каницъ (Danau Bulg., III, 12) пише въ сжщата смисль: *Златйо Кокарчо*, който само съ една рѣка убилъ повече отъ 30 души при Сливенъ“ (Zlatjo Kokarcu Oglu, der, nachdem er über dreissig Türken mit eigener Hand erlegt hatte). Ср. Хитовъ, *op. cit.*